

Fariséén och publikanen

Nyckelvers: "Jag säger er: Den här mannen gick hem rättfärdigad, men inte den andre. Ty var och en som upphöjer sig själv skall bli förnedrad, och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd."
Lukas 18:14

**Utvalda bibelverser:
Lukas 18:9-14**

Fariséerna ansågs vara en mycket religiös grupp bland judarna. De var fromma, åtminstone utåt, och mycket noggranna med att följa sina traditioner. Inombords var de dock, som Herren säger oss, långt ifrån rättfärdiga som grupp. "Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare!" Jesus, som kunde läsa deras hjärtan, kunde med rätta säga att de var som gravar, vackert vita på utsidan men inuti fulla av förruttnelse. Matteus 23:27

Det finns liknande grupper inom kristendomen idag – de som är moraliska utåt, mycket noggranna, exakta, samvetsgranna, men ändå inte behagar Herren. De är stolta över sin rättfärdighet och inser inte att även om de kanske är mindre fördärvade än andra, har de

ingenting att skryta med. De är, precis som hela mänskligheten, långt ifrån perfekta. ”Det finns ingen som är rättfärdig, inte en enda. ... Alla har kommit på avvägar.” (Romarbrevet 3:10-12). Liknelsen i vår lektion syftar till att visa att Gud ser med mer sympati och medkänsla på den mer syndiga personen, som är ödmjuk och inser sitt tillstånd, än på den moraliskt bättre individen, som skryter med sin förmodade rättfärdighet.

Liknelsen börjar så här: ”Två män gick upp till templet för att be; den ene var farisé, den andre publikan. Fariséen stod och bad så för sig själv: Gud, jag tackar dig för att jag inte är som andra människor, utpressare, orättfärdiga, äktenskapsbrytare eller ens som denne publikan. Jag fastar två gånger i veckan och ger tionde av allt jag äger.” (Lukas 18:10-12). Den självgoode fariséen var uppenbarligen i många avseenden en god och moralisk person. Men han var mycket stolt och skryter med sina rättfärdiga gärningar. Han var också mycket snabb att döma andra, ett tydligt tecken på ett dåligt hjärta.

Den andre mannen i liknelsen – en publikan, eller skatteindrivare – tillhörde en lägre klass och var allmänt föraktad av folket. Han hade många svagheter och syndiga brister, men han insåg sitt tillstånd. ”Publikanen stod långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen, utan slog sig för

bröstat och sade: Gud, var barmhärtig mot mig, som är en syndare." Lukas 18:13

Alla kristna har, på grund av sin relation till Gud, förlåtelsen av sina synder, Andens födelse och det förvandlande verk som pågår i deras hjärtan, all anledning att tacka Herren. De har dock ingenting att skryta med, eller som aposteln Paulus uttrycker det: "Vad har du som du inte har fått? ... Varför skryter du som om du inte hade fått det?" 1 Korintierbrevet 4:7

Om vi därför inser att skillnaden mellan oss själva och andra beror på Herren och hans nådesverk i oss, snarare än på oss själva, är detta den rätta inställningen i hjärtat. Alla som har denna insikt kan med rätta tacka Herren för att de i detta avseende skiljer sig från andra. Det är bara genom Gud och hans Son, Kristus Jesus, som vi är annorlunda. "Av nåd är ni frälsta genom tro, och det inte av er själva, det är Guds gåva, inte av gärningar, så att ingen kan skryta. För vi är hans verk, skapade i Kristus Jesus." Efesierbrevet 2:8-10